



www.parohiaserbanvoda.ro

# Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,  
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**Duminica Izgonirii lui Adam din Rai  
(a lăsatului sec de brânză)**

**ADUCEREA MOAȘTELOR  
SF. IER. NICHIFOR,  
PATRIARHUL  
CONSTANTINOPOLULUI;  
SF. MC. HRISTINA DIN PERSIA**



## NOSTALGIA DUPĂ COMUNIUNEA CU DUMNEZEU



**Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, am pășit astăzi pe a patra treaptă a Triodului, în „Duminica izgonirii lui Adam din Rai”, care se mai numește și a lăsatului sec de brânză, pentru că, începând din noaptea aceasta intrăm în Sfântul și Marele Post al Sfințelor Paști. Nu întâmplător Sfânta noastră Biserică a rânduit la începutul Postului - Mare această Duminică, pentru că există o strânsă legătură între post și ridicare. Cât timp Adam a postit, a rămas în starea de har, iar când a încălcat rânduiala Postului - prin gustare din pomul cunoștinței binelui și răului -, a pierdut raiul desfătării.**

**D**uminica de astăzi reprezintă o recapitulare a istoriei căderii lui Adam din Rai, un eveniment nefericit cu consecințe devastatoare atât pentru om cât și pentru natura înconjurătoare. Iar noi suntem urmașii lui Adam ce resimțim din plin consecințele căderii lui, și de aceea căutăm ridicarea, îndreptarea și restabilirea comuniunii cu Dumnezeu. Dar de ce l-a izgonit Dumnezeu pe Adam din Rai? Nu Dumnezeu l-a izgonit, ci însuși Adam s-a dat pe sine afară din Rai. Dumnezeu l-a chemat la înalta demnitate de a fi om, creat după chipul și asemănarea Lui, l-a pus stăpân al făpturii, cel ce dă nume tuturor viețuitoarelor, i-a creat femeia spre ajutor, i-a creat condițiile de viață și de maximă apropiere de Dumnezeu spre împlinirea și fericirea lui, cu o singură condiție: să nu mănânce din fructul oprit. Dacă Dumnezeu „i-a dat raiul pe mână”, i-a pus și rânduială, căci nu există rai fără de rânduială. Iadul reprezintă un haos generalizat. Prin neorânduiala de care a dat dovadă Adam, el s-a plasat în mod voit în afara Raiului, căci nu se putea să fie stăpân în Rai și în același timp să plece urechea la ispitele diavolului. Nu putea să rămână stăpân al Raiului atât timp cât era în dialog cu tatăl minciunii, iar nu cu Dumnezeu.

Adam s-a învoit cu ispita diavolului pentru că nu cunoștea răul, ci numai binele. După ce a comis păcatul a simțit rușinea, dar la chemarea lui Dumnezeu nu s-a căit, cum ar fi fost normal, ci a dat vina pe femeie, ba chiar l-a învinovățit pe Dumnezeu pentru că femeia, care a fost la originea păcatului, a fost creată de El. Pentru starea de nepocăință, persistența în păcat și ingraturitudine, izgonirea lui Adam din Rai a devenit inevitabilă.

Mult s-a căit Adam pentru greșeala făcută, dar nu a mai avut cale de întoarcere. Pocăința a avut loc mult prea târziu, iar Adam a trebuit să suporte consecințele căderii în păcat, cu privire la suflet (pierderea harului), cu privire la trup (moartea trupească), cu privire la condițiile de viață (restrângerea stăpânirii asupra naturii).

Căderea lui Adam din Rai ne implică pe fiecare dintre noi deopotrivă, pentru că toți moștenim păcatul strămoșesc săvârșit de el, împreună cu toate consecințele căderii: alterarea chipului lui Dumnezeu din noi (sufletul), întunecarea minții, pervertirea inimii, slăbirea voinței, pierderea armoniei dintre suflet și trup, slăbiciunile, suferințele, lipsurile, neputințele, bolile de tot felul și moartea trupească pentru că „răsplata

păcatului este moartea” (Romani 6, 23).

Bunul Dumnezeu nu a lăsat pe om în moarte, ci a înfăptuit Opera de mântuire pentru neamul omenesc prin Întrupare, Jertfă, Moarte și Înviere, din marea Sa iubire față de oameni, dar și pentru faptul că păcatul adamic, chiar dacă este un păcat de moarte, este totuși un păcat al neștiinței, al naivității, nu al răutății sau al vicleniei. Pentru acest fapt Dumnezeu a mai acordat o șansă la mântuire pentru om, urmând ca acesta să se mântuiască prin aportul propriu la lucrarea mântuirii. Primul pas către îndreptarea omului este postul unit cu rugăciunea, cu săvârșirea binelui și practicarea virtuților, cel mai concret mod de a face pocăință.

Adam a trăit durerea sfâșietoare a ruperii de Dumnezeu, odată cu dorul

după ocrotitoarea apropiere de El. După Adam, toate generațiile retrăiesc această nostalgie a paradisiului, cum inspirat a numit-o teologul nostru Nichifor Crainic, în excepționala carte „Nostalgiea paradisiului”, care arată cât este de potrivit cuvântul „nostalgie” pentru a exprima dorul după comuniunea cu Dumnezeu.

Astăzi Biserica ne cheamă să îndreptăm greșeala lui Adam. Este momentul să punem început bun pocăinței noastre, să începem Sfântul și Marele Post cu ferma convingere de a ține tot postul, de a participa la slujbele specifice acestei perioade de îndreptare, de a ne spovedi și împărtăși, de a renunța

la preocupările lumești fără însemnătate, de a ne ruga mai mult, de a cerceta dumnezeieștile Scripturi și Viețile Sfinților, rugând pe Dumnezeu să ne întărească în lupta cu păcatul și patimile spre mântuirea noastră și lauda Preasfintei Treimi. ❖

**Părintele Adrian Chiriță**



## POSTUL SFINTELOR PAȘTI – PREGĂTIRE PENTRU PRIMIREA HARULUI ÎNVIERII



**Astăzi ne cerem iertare unii de la alții, punem smerenia și dragostea la temelie Sfântului Post, și intrăm în acea perioadă a anului liturgic, care este cea mai frumoasă, mai bogată și mai plină de făgăduința mânturii: perioada pregătitoare pentru primirea Darului Învierii. Slujbe, cântări, rânduieli deosebite, dar mai ales post, înfrânare și rugăciune.**

Un cuvânt frumos la începutul Postului ni l-a lăsat Arhimandritul Sofronie Saharov, ucenicul Sfântului Siluan Atonitul. Iar noi vă oferim spre întărire câteva fragmente (din: Arhimandritul Sofronie – „Cuvântări duhovnicești”, vol.1, Editura Arhiepiscopiei Alba-Iulia – Reîntregirea, 2004), căci încă o dată, vă lăsăm să descoperiți cât de înălțătoare este această perioadă a postului și câtă bucurie revărsă peste noi toți Sfântul și Marele Post.

„Cele cincizeci de zile ale Postului ne sunt puse la dispoziție ca pregătire spre a primi Invierea cea din morți. Calea către Inviere, pentru Insuși Dumnezeu întrupat a trecut prin suferință. Taina suferinței noi o înțelegem de abia mai târziu. La început o primim ca pe o condiție a creșterii noastre în Dumnezeu, ca o condiție a dezvoltării noastre, spre a-L putea primi pe Cuvântul lui Dumnezeu și spre a ne însuși căile Sale în viața practică.

Astfel ne vom alcătui nouă înșine acest tablou pentru Marele Post, și vom vedea cum un Om pe pământ a hotărât în Sine să urce pe Golgota și să rupă cătușele de fier ale blestemului pentru păcatul lui Adam, să rabde absolut tot ceea ce nimeni pe întreg Pământul nu a înțeles, nimeni nu a putut cu adevărat pătrunde. Iar când a săvârșit „lucrul” Lui, a zis: „îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

Dacă înaintea noastră vom avea un astfel de țel, atunci vom întâmpina Postul Mare ca pe un sfânt răstimp în viața întregului an. Și atunci când cu bucurie vom purta nevoița trupească a înfrânării de la mâncare, ea nu ne va dăuna, ci ne va ajuta în toate planurile: și în cel duhovnicesc, și în cel trupesc. Din nefericire în vremile

noastre rezistența organismului nostru, zdruncinat în plan nervos încă din anii copilăriei, s-a împușinat cumplit. Pe vremuri mulți erau nevoitorii care puteau petrece săptămâni, luni fără să mănânce, urmând înfrânării lui Hristos, astăzi aceasta se întâlnește destul de rar chiar și printre nevoitori. Observ cu durere în inimă, un fenomen jalnic: când este vorba de motive medicale, oamenii sunt în stare să rabde un post, dar pentru Dumnezeu nimic nu merge – pentru că este un oarecare duh care împiedică orice lucrare atunci când este vorba a urma lui Hristos.

Nu este obligatorie deplina înfrânare în cursul primei săptămâni; nu este obligatoriu nici până Miercuri, până la prima Liturghie a Darurilor mai-nainte-sfințite; nu-i obligatoriu nici chiar prima zi să o treci fără a mânca deloc. Fiecare să-și aleagă

după puterile proprii. Fiecare de bunăvoie să întâmpine nevoița care se deschide înaintea noastră. Și astfel ei vor fi în stare să treacă întregul Post fără ca să piardă din vedere adevăratul țel: să întâmpinăm în trupul nostru stricăcios harul învierii.

Dacă vom păzi poruncile lui Hristos, harul nu ne va părăsi. Iar când harul nu părăsește, rugăciunea curge fără poticnire în orice condiții: și în osteneală, în ascultări, și în însingurare în chilie, și în biserică, întotdeauna, în fiecare zi. Noi trebuie să ne amintim de țelul și înțelesul petrecerii noastre aci. Noi ne-am adunat împreună ca într-un singur duh al dragostei pentru Hristos, să urmăm pașilor Lui, sprijinindu-ne unul pe altul. Vom urma lui Hristos în tot acest Mare Post, ca mai pe urmă cântarea „Hristos a înviat” să irupă ca un „prisos de viață” în noi.” ❖

### Cum se ține Postul Păresimilor?

Perioadă de urcuș duhovnicesc, Postul Mare aduce cu sine în primul rând schimbarea alimentelor consumate și a cantităților de hrană. Fără post, fără o înfrânare trupească, nu putem spune că petrecem creștinește Postul Sfințelor Paști. Că postul alimentar singur nu ne ajută la creșterea duhovnicească și nu ne duce la împlinirea rostului acestui Post, este de la sine înțeles. Dar fără el, întreg esafodajul Sfântului și Marelui Post se năruie, nu există materia pe care să adăugăm rugăciunea, pocăința, milostenia, și să altoim dragostea de Dumnezeu, jertfa, iubirea de aproapele și lepădarea de sine.

În acest post nu mâncăm produse de origine animală, și în anumite zile ulei și vin. Avem însă dezlegări: la ulei și vin în fiecare sâmbătă și duminică, iar la pește de Bunavestire și în Duminica Floriilor. De luni până vineri se mănâncă o singură dată în zi, de obicei seara după Vecernie sau după Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, legume și fructe, găsite fără ulei, iar sâmbăta și duminica se mănâncă de două ori pe zi bucate găsite cu ulei, și se poate bea puțin vin.

Prima și ultima săptămână a postului sunt, după pravilă, mai aspre, căci în primele 5 zile de post numai două mese sunt permise, una



miercuri și alta vineri, seara, după Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Luni, marți, joi pentru cine poate, nu se mănâncă nimic. Dacă nu, după Vecernie putem consuma: pâine, apă, ceai sau sucuri de fructe, eventual fructe sau semințe, dar nu mâncare gătită. Dacă putem totuși, luni nu mâncăm nimic.

Evident, copii și bolnavii sunt exceptați de la postire. Pentru că este necesar discernământul și dreapta socoteală, fiecare credincios va adapta rigorile postului la necesitățile, sănătatea și puterea fiecăruia, nu înainte însă de a cere fiecare SFATUL ȘI BINECUVÂNTAREA părintelui duhovnic! Dar cu cât postul este mai lejer, cu atât vom înmulți mai mult rugăciunea, participarea la slujbele bisericii, citirea Sfințitei Scripturi și cârților duhovnicești, milostenia, ne vom depărta de preocupările lumești, lucrând cu sârg la dezrădăcinarea patimilor noastre și cultivarea virtuților creștine. ❖



# SLUJBE ÎN POSTUL SFINTELOR PAȘTI

## Sărindarele



Prima slujbă a Postului este Vecernia Iertării din după-amiaza duminicii lăsatului sec de brânză, în care toți, preoți și credincioși, își cer iertare unii de la alții, pentru a începe postul în pace.

**T**ot acum se schimbă veșmintele și acoperămintele, din culori luminoase în culori de doliu (de regulă negre, dar și mov). Pentru prima oară în acest post se citește rugăciunea Sf. Efrem Sirul, însoțită de metanii.

În acest Post se slujesc toate cele trei liturghii ortodoxe:

▲ de luni până vineri, din săptămâna a doua, Liturghia Darurilor mai înainte sfințite;

▲ sâmbăta Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur;

▲ în primele cinci duminici din Post și în Joia Mare, Liturghia Sfântului Vasile cel Mare;

▲ în duminca Floriilor - Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur.

Zile aliturgice (în care nu se săvârșește Sfânta Liturghie) sunt: luni și marți la începutul Postului Mare și Vinerea mare.

Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, pusă sub numele Sfântului Grigore Dialogul, nu este de fapt o Liturghie

deoarece în cadrul ei nu se aduce Sfânta Jertfă și nu se sfințesc darurile. Ea este un ritual solemn de împărtășire cu Sfintele Taine sfințite la una din Liturghiile propriu-zise. Ea îmbină vecernia cu unele elemente ale Sfintei Liturghii.

De luni până joi, în prima săptămână la Slujba Pavcerniței se citește Canonul cel Mare, al Sfântului Andrei Criteanul.

În săptămâna a cincea și a șaptea (sau a Patimilor) din Postul Paștelui au loc Deniile: miercuri în săptămâna a cincea, Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul integral, iar vineri Acatistul Bunei Vestiri. Deniile din săptămâna ultimă a Postului sau Săptămâna Patimilor se săvârșesc în biserici începând cu seara Floriilor, până vineri seara, inclusiv; cele mai importante fiind cele de joi și vineri seara, cunoscute și sub denumirile de Denia mică (cu citirea celor 12 Evanghelii) și respectiv Denia mare (Cântarea Prohodului). În acest Post se înmulțesc citirile din Sfânta Scriptură, iar cântările devin mai sobre și mai triste. ❖

**I**n multe din slujbele Bisericii ortodoxe, dar cel mai adesea la Sfânta Liturghie, dăm pomelnice cu numele celor vii și adormiți care sunt pomeniți de către preoți în anumite momente ale slujbei.

La început aceste nume se scriau pe un obiect care se plia în două, dând naștere la ceea ce numim diptice, noțiune care apare încă din secolul al IV-lea. La fel dăm și acum „liturghia”, împărțind pomelnicul (coala de hârtie) în două și scriind pe cei vii în stânga, iar pe cei adormiți în dreapta.

Sărindarul este rânduiala de pomenire a morților sau a viilor la patruzeci de Sfinte Liturghii în șir. Cuvântul sărindar vine de la grecescul τα σαρανταρια - ta sarantaria, care înseamnă un grup de 40.

Credincioșii aduc sărindare la biserică la începutul posturilor mari, mai ales al Postului Sfințelor Paști, căci în toate sâmbetele acestuia se pomenesc cei adormiți la Sfânta Liturghie și la Parastas. Sărindarele sunt însoțite de prinoase (grâu, vin, zahăr, mirodenii, și altele) necesare în primul rând pregătirii colivelor, dar și lumânări, untdelemn, tămâie.

Dezlegarea sărindarelor se face în Sâmbăta Floriilor. Creștinii care aduc un sărindar la biserică trebuie să se roage mai mult în toată această perioadă și să participe la slujbe, în sâmbetele special rânduite pentru pomenirea morților, dar, mai ales, în ziua dezlegării sărindarelor, când pregătesc colivă și alte daruri spre a fi împărțite ca milostenie. ❖

### ORARUL CENTRULUI PAROHIAL PENTRU COPII ȘI TINERET

Ziua	Ora	Meditații	Cine răspunde
Luni	16 <sup>30</sup> -17 <sup>30</sup>	Lb. engleză - clasele III-IV	Prof. Turcsany Manolescu Daniela
Marți	14 <sup>00</sup> -15 <sup>00</sup>	Lb. română - clasele VII-VIII	Prof. Stănescu Doina
Marți	15 <sup>00</sup> -16 <sup>00</sup>	Lb. română - clasele XI-XII	Prof. Stănescu Doina
Joi	13 <sup>30</sup> -15 <sup>00</sup>	Lb. română/matematică - clasa a IV-a	Prof. Rusescu Gergeta
Joi	16 <sup>00</sup> -17 <sup>00</sup>	Matematică - clasa a VIII-a	Prof. Stuparu Germina
Sâmbătă	15 <sup>30</sup> -17 <sup>30</sup>	Matematică - clasele VII-VIII	Ing. Tomescu Paul

### PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 13-20 MARTIE 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 13 martie	08 <sup>00</sup> -12 <sup>00</sup>	Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a lăsatului sec de brânză) Lăsatul secului pentru Postul Sfințelor Paști - Utrenia, Sfânta Liturghie
	17 <sup>00</sup> -19 <sup>00</sup>	Vecernia Iertării
Luni 14 martie	18 <sup>00</sup> -20 <sup>00</sup>	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică Începutul Postului Mare
Marți 15 martie	18 <sup>00</sup> -20 <sup>00</sup>	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare; Zi aliturgică
Miercuri 16 martie	07 <sup>30</sup> -09 <sup>30</sup>	Liturghia a Darurilor mai înainte sfințite
	18 <sup>00</sup> -20 <sup>00</sup>	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare
Joi 17 martie	18 <sup>00</sup> -20 <sup>00</sup>	Slujba Pavcerniței cu Canonul cel Mare
Vineri 18 martie	07 <sup>30</sup> -09 <sup>30</sup>	Liturghia a Darurilor mai înainte sfințite
	de la 22 <sup>30</sup>	Priveghere de toată noaptea: Miezonoptică, Utrenie, Sf. Liturghie, Pomenirea morților cu citirea sărindarelor
		Vecernie
Sâmbătă 19 martie	17 <sup>00</sup> -18 <sup>00</sup>	
Duminică 20 martie	08 <sup>00</sup> -12 <sup>00</sup>	Duminica Întâi din Post (a Ortodoxiei) - Utrenia, Sf. Liturghie

Compania de Teatr  
„Civic Art CvM” București  
PREZINTĂ ÎN BISERICA ȘERBAN VODĂ  
Duminică 13 martie orele 19  
ÎN PREMIERĂ ABSOLUTĂ  
„CALEA ADEVĂRULUI”  
O piesă dedicată  
Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul

În această săptămână,  
de luni până sâmbătă, toți preoții bisericii  
vor spovedi, pentru ca noi să începem  
cum se cuvine postul și a ne putem  
împărtăși în Duminica Ortodoxiei.



# CANONUL CEL MARE AL SFÂNTULUI ANDREI CRITEANUL



Este un canon de pocăință ce se cântă în prima și a cincea săptămână din Postul Mare. Fiind un lung imn liturgic, cu peste 250 stihiri, este alcătuit din 9 cântări bogate, în care apare des invocația: „Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!”, ce ne amintește de rugăciunea vameșului din prima duminică a Triodului.

**D**espre Sfântul Andrei Criteanul, autorul acestui canon, știm că s-a născut la Damasc, în jurul anului 660, într-o familie creștină care i-a dat o educație aleasă.

## Viața Sfântului Andrei Criteanul

Devine monah în „Frăția Sfântului Mormânt” – Ierusalim și secretar al patriarhului de Ierusalim. În această calitate ajunge în 685 la Constantinopol, unde semnează actele Sinodului VI Ecumenic. Rămâne la Constantinopol și i se încredințează conducerea unei importante opere social-filantropice, în special a unui orfelinat și a unei case pentru bătrâni. În anul 692 este ales episcop de Gortina, Creta, de aici numele de „Cretanul” sau „Criteanul”. A fost un mare episcop misionar, a construit biserici, a înființat mănăstiri, a dezvoltat lucrarea filantropică a Bisericii, s-a ocupat de educația tineretului din eparhia sa, a fost un bun predicator și a compus o mulțime de imne liturgice. Este considerat cel dintâi autor de canoane liturgice. A trecut la Domnul în anul 740.

## Când au apărut canoanele?

Canoanele liturgice au apărut la sfârșitul secolului al VII-lea și începutul secolului al VIII-lea, înlocuind, în mare măsură, imnele liturgice numite Condac. Canoanele, care au fost compuse la început de creștini sirieni elinizați din Palestina, sunt mai sobre din punct de vedere muzical și au un conținut teologic mai accentuat.

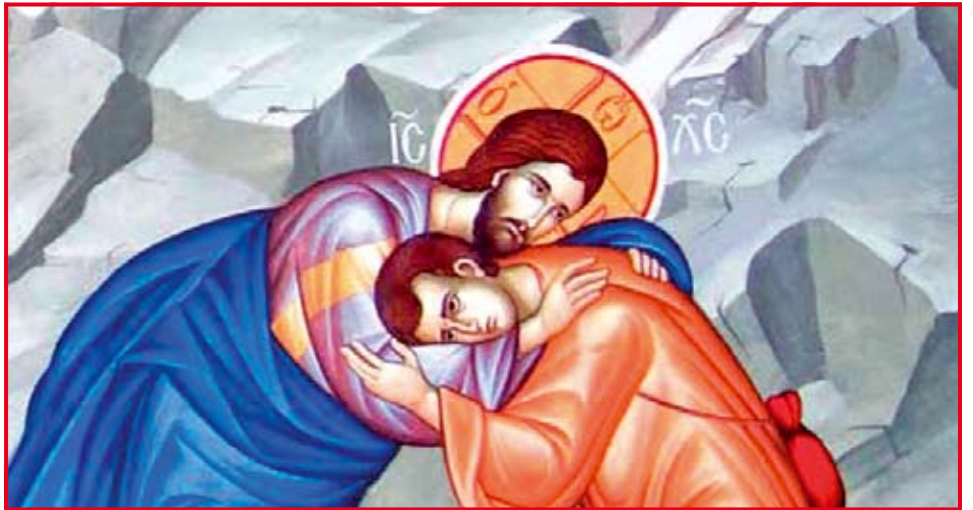
## Alcătuirea Canonului cel Mare

Canonul liturgic are nouă cântări, formate din multe stihiri scurte, la care se intercalau la început nouă cântări biblice folosite în viața liturgică răsăriteană.

La Canonul Mare al Sfântului Andrei Criteanul au fost adăugate în timp câteva canoane mai mici, compuse de Sfântul Teodor Studitul (+826) și Iosif de Sicilia (+886). Iar în secolele XI-XII, un canon de două stihiri a fost adăugat în cinstea Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca, căci duminica a V-a din Postul Sfințelor Paști a fost închinată ei. Apoi a fost adăugată o stihiră de cerere către Sfântul Andrei Criteanul însuși.

## Ce este Canonul cel Mare?

Acest canon este meditație biblică și rugăciune de pocăință, dar și dialog al omului păcătos cu propria sa conștiință, luminată de citirea Sfintei Scripturi. Omul care se pocăiește plânge, având în inimă smerenia vameșului și în minte cugetarea la



întoarcerea fiului risipitor și înfricoșătoarea judecată, despre care ne vorbesc Evangheliile primelor trei duminici ale Triodului. În privința conținutului, Canonul Mare împletește marile teme biblice: Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, pământul făgăduinței, Hristos și Biserica ș.a., cu mărturisirea păcatului și pocăința. Dar păcatul nu este al unui singur om, ci al întregii firii omenești căzute, de la Adam și Eva. Canonul cel Mare se cântă în Biserică în perioada de pocăință a Postului Mare pentru a ne arăta că oamenii au nevoie de pocăință și de iertare a păcatelor pentru a ajunge la mântuire.

Pocăința a ridicat din păcat și patimi mari păcătoși, care au devenit dascăli ai pocăinței pentru întreaga Biserică, și rugători pentru cei ce se luptă cu păcatul. Cuvioasa Maria Egipteanca este invocată în Canonul cel Mare în stihul: „Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”. Iar mai târziu, Biserica a adăugat în Canonul cel Mare și rugăciunea adresată chiar Sfântului Andrei Criteanul: „Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi păcătoșii!”

## Lacrimi de întristare și lacrimi de bucurie

Dar semnul pocăinței profunde este plânsul sau lacrimile căinței. Lacrimile sunt un dar de la Dumnezeu, iar cele de pocăință sunt numite „întristarea cea după Dumnezeu”, după cum mărturisesc Sfinții Părinți. Căci Sfântul Ioan Damaschinul ne arată că nu orice plâns aduce fericire, nu orice tânguire și lamentare este o virtute, ci plânsul pentru păcate, numai acela aduce mângâiere. El face distincția între plânsul egoist, din orgoliu și plânsul adevărat. Acesta din urmă este regretul sau căința pentru păcatele pe care le-am făcut, pentru timpul pierdut, energiile sufletești și trupești pe care le-am cheltuit în zadar, fără sens duhovnicesc și fără nici un folos pentru alții.

De la Părinții Bisericii, trăitori și dascăli ai pocăinței, știm că lacrimile sunt de întristare, numite și „străpungerea inimii” și lacrimi de bucurie. Primele curăță sufletul de păcate, și continuă uneori și după ce au fost iertate păcatele, ele transformându-se în lacrimile bucuriei, izvorâte din rugăciune. Dar lacrimile bucuriei apar după ce credinciosul a trecut prin lacrimile pocăinței.

Sposedania aduce împăcarea omului cu Dumnezeu, iar lacrimile ce-i urmează aduc sufletului pace. Lacrimile nu sunt un scop în sine, ci semnul căinței profunde, al bucuriei iertării și refacerii comuniunii cu Dumnezeu, dătătorul de bucurie.

Cântările bisericii noastre sunt compuse mai ales de călugări care au plâns o viață întreagă, și s-au învrednicit de lacrimile pocăinței și de lacrimile bucuriei, aceste cântări aducând pace și bucurie în inimi. Ele nu urmează ritmul naturii împătimită de plăceri, ci urmează ritmul metaniilor, acela al pocăinței. O astfel de muzică ne ajută la susținerea rugăciunii de pocăință.

## Participarea noastră la Canonul cel Mare

Prezența noastră, a tuturor, la Canonul cel Mare trebuie să fie o participare, și nu doar o asistență. Rugăciunea noastră, comună, este un dialog în adâncurile cele mai tainice ale existenței, prin care stăm la rugăciune în Sfânta Biserică, vorbind în mod nevăzut cu Dumnezeu, Maica Domnului, Cuvioasa Maria Egipteanca și Sfântul Andrei Criteanul însuși. Rostul acestui canon are menirea să ne descopere păcatul, iar prin lacrimi de întristare să ne ardă păcatele și să ne spele sufletul păcătos asemenea focului ce curăță fierul de rugină. ❖

**Pentru cei care vor să facă  
donații în contul bisericii:  
Parohia Serban Vodă, CF 14079820,  
Cont RO97CECEB40336RON0262482**